

РЕШЕНИЕ

№ 1450

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20211100508909 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 23.04.2021г., постановено по гр.д. № 68087/2019г. по описа на СРС, ГО, 160 състав, са уважени обективно кумулативно съединените искове с правно основание чл. 150, вр. чл. 262 от КТ и чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, предявени от Н. Б. В. срещу "В." ООД за осъждане на ответника да заплати сумата от 12, 78 лева, представляваща незаплатено възнаграждение за положен 1 ден извънреден труд през празнични дни през м.04.2017г. и за заплащане на сумата от 1 037, 81 лева, представляваща претърпени от ищеца вреди, изразяващи се в неправомерно удържани суми от трудово възнаграждение, дължимо в полза на ищеца за периода от 16.11.2016г. до 13.06.2019г. Със същото решение е отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 150, вр. чл. 262 от КТ за разликата над сумата от 12, 78 лева до пълния предявен размер от 1 123 лева и е отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД за разликата над сумата от 1 037, 81 лева до пълния предявен размер от 1 940 лева.

Срещу решението, в частта, в която са уважени предявените искове, е

подадена в законоустановения срок въззивна жалба от ответника “В.” ООД, в която са изложени оплаквания за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на формираните от първоинстанционния съд изводи и за нарушение на материалния закон. Поддържа, че в диспозитива на съдебното решение не е посочена конкретна дата, на която е положен извънреден труд от ищеца. В мотивите на решението било посочено, че се касае до дата 17.04.2017г., но в исковата молба не е заявено фактическо твърдение за положен труд на същата дата, респективно ищецът не е претендирал неизплатено възнаграждение за положен труд на 17.04.2017г. Счита, че с направеното от съда тълкуване на действителната воля на ищеца относно заплащане на възнаграждение за положен извънреден труд по време на Великденските празници през 2017г., се ограничава правото на защита на ответното дружество. Поддържа се, че постановеното решение в тази част е недопустимо, тъй като съдът се е произнесъл по непредявен иск. В условията на евентуалност се твърди, че предявеният иск е неоснователен и недоказан. В жалбата са изложени подробни съображения за неправилност на съдебния акт и в частта по уважения иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД. На първо място се навеждат доводи, че и в тази част решението е недопустимо, тъй като едва в крайния съдебен акт са посочени осъществените факти, които според първоинстанционния съд осъществяват противоправно деяние на служители на ответното дружество. Жалбоподателят сочи, че ищецът в нито един момент от съдебното производство не е навеждал фактически твърдения за накърнено право да ползва данъчни облекчения на основание чл. 18 от ЗДДФЛ. Поддържа, че липсва задължение за работодателя да упражнява правото на данъчни облекчения от името на своите работници и служители, ако последните не са заявили, че желаят да ползват това право и представят съответни доказателства за това. В случая се твърди, че ищецът не е представил пред своя работодател решение на ТЕЛК, установяващо правото му да ползва данъчни облекчения. При липса на надлежно сезиране с нужните доказателства и декларации работодателят не е имал основание да не внася дължимия по закон данък и това изключва противоправност на действията на неговите служители в изпълнение на нормативно установените задължения в данъчното законодателство. Развити са подробни съображения, че ищецът има правна възможност по установения в данъчното законодателство ред да

подаде коригираща декларация и съответните заявления пред органите по приходите и да поиска възстановяване на сумите, за които е могъл да ползва данъчни облекчения, ако е имал право на това. По тези съображения е направено искане за обезсилване на решението и в частта по разгледания иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, а в условията на евентуалност – за неговата отмяна и постановяване на друго, с което исковата претенция да се отхвърли.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК насрещната страна Н. Б. В. е подал отговор на въззивната жалба, с който същата се оспорва. Изложени са съображения, че първоинстанционното решение е правилно и обосновано, поради което е направено искане за потвърждаването му.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

СРС е приел, че е сезиран с обективно кумулативно съединени икове с правно основание чл. 150, вр. чл. 262 от КТ и чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД. За да постанови обжалваното решение първоинстанционният съд е установил, че за периода 16.11.2016 г. – 13.06.2019 г. страните са били обвързани от валидно възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „портиер“ при ответното дружество, както и че със Заповед № 00001850/13.06.2019 г. на управителя на ответното дружество трудовото правоотношение между страните в производството е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, считано от 13.06.2019г. Установено е, че с допълнително споразумение № 00002454/16.11.2016г. е уговорено работно време от 4 часов работен ден и месечна заплата в размер на 210 лв. С допълнителни споразумения № № 00002784/01.04.2017 г., 00002860/01.12.2017 г., 00002930/01.01.2018 г. и 00003228/01.01.2019 г., условията на трудовия договор са били променяни през времето на трудовото правоотношение, както следва: на 01.04.2017г. трудовото възнаграждение е увеличено на 230 лв., на 01.12.2017г. уговореното работно време е променено

на пълно работно време – 8 часа със заплата от 460 лв., на 01.01.2018г. трудовото възнаграждение е увеличено на 510 лв. и на 01.01.2019г. трудовото възнаграждение е увеличено на 560 лв. От представеното и неоспорено Експертно решение № 1729 от заседание № 191 от 16.11.2012 г. на УМБАЛ “Св. Иван Рилски” ЕАД е установено, че на ищеца е определена с пожизнен срок 75 % намалена работоспособност. По иска с правно основание чл. 150 КТ вр. чл. 262 КТ е прието въз основа на кредитираното заключение на съдебно-счетоводната експертиза, че на ищеца не е изплатено дължимо възнаграждение за положен 1 ден празничен труд през месец април 2017г. в размер на 12,78 лева. По отношение на иска с правно основание чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД съдът е установил, че страните са били обвързани от валидно възникнало трудово правоотношение, което е било прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, считано от 13.06.2019г. Посочено е, че за исковия период общият размер на брутното трудово възнаграждение, начислено на ищеца, е в размер на 12 208, 59 лева, като от същото са извършвани удържки за социално осигуряване, здравно осигуряване и данък общ доход в общ размер на 2 718, 42 лева. Удържаният данък общ доход е в размер на 1 037, 81 лева, което е установено въз основа на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза. Съдът е приел, че за процесния период /16.11.2016г. - 13.06.2019г./, работодателят неправомерно и в нарушение на разпоредбите на чл. 42, ал. 2 и чл. 18, ал. 2 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ е удържал данък общ доход от дължимото трудово възнаграждение в полза на ищеца, с което си поведение му е причинил имуществена вреда в размер на 1 037, 81 лева, представляваща размера на неправомерно удържания данък общ доход от трудовото възнаграждение на ищеца. Този извод е мотивиран с оглед приетото по делото експертно решение, установяващо, че на ищеца е определена 75 % намалена работоспособност, която е с пожизнен срок, и същият има право да ползва данъчни облекчения.

По иска с правно основание чл. 264 от КТ за заплащане на възнаграждение за работа през официалните празници:

Съгласно разпоредбата на чл. 264 от КТ за работа през дните на официалните празници, независимо дали представлява извънреден труд или не, на работника или служителя се заплаща според уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото му възнаграждение. В случая с оглед

уточнението на исковата молба, направено във въззивното производство, ищецът претендира заплащане на увеличено възнаграждение за работа през официалните празници.

Във въззивната жалба са изложени оплаквания за допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които са довели до постановяване на недопустимо решение в частта по иска с правно основание чл. 264 от ГПК, тъй като ищецът не е претендирал заплащане на извънреден труд, положен на 17.04.2017г., а за други конкретно посочени в исковата молба дати. По тези съображения жалбоподателят счита, че СРС е излязъл извън предмета на спора и е присъдил вземане, което не е било предявено, поради което е направено искане за обезсилване на решението в посочената част.

Настоящият съдебен състав счита, че постановеното решение на СРС в частта по иска с правно основание чл. 264 от КТ е процесуално допустимо по следните съображения:

За конкретизация на претенцията за заплащане на увеличено възнаграждение за работа през дните на официалните празници, е достатъчно ищецът да посочи общия период на претенцията /начален и краен срок/, цената на иска и начина на формирането ѝ. Не е необходимо да бъдат посочени точните дни, в които е полаган труд при условията на чл. 264 от КТ. Това е така, тъй като официалните празници са изрично установени и изчерпателно изброени в чл. 154, ал. 1 от Кодекса на труда. Това са 10 официални празника, които включват 15 календарни дни. Следователно, за да е редовна исковата молба по чл. 264 от КТ, е достатъчно да се посочи начален и краен период на претенцията, цена на иска и начина на формирането ѝ, а въпрос за доказване е на кои конкретно официални празници е полаган труд.

По тези съображения се налага извод, че първоинстанционният съд не се е произнесъл извън предмета на спора, като е уважил предявения иск за положен труд през дни на официални празници – за 17.04.2017г. В исковата молба ищецът е посочил начален период на претенцията – м.01.2017г. – м.12.2017г., включително, цена на иска и основание на вземането – работа през дните на официалните празници. Следва да бъде изрично посочено, че съгласно трайната практика на ВКС – решение № 14 от 27.03.2012г. по гр.д. № 405/2011г. на ВКС, Четвърто ГО, решение № 103 от 27.07.2012г. по гр.д. №

299/2011г. на ВКС, Четвърто ГО, във всички случаи на работа – и при нормиран, и при ненормиран работен ден, положеният през официалните празници труд се заплаща според уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото възнаграждение, определено по трудовия договор /чл. 262, ал. 1, т. 3 и чл. 263, ал. 2 от КТ/. Следователно, няма значение дали се касае за извънреден труд или не /чл. 264 от КТ/.

По делото не е спорно, че страните са били обвързани от валидно възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността “портиер” за периода от 16.11.2016г. до 13.06.2019г., при установено четиричасово работно време и с уговорено брутно трудово възнаграждение в размер на 230 лева месечно /конкретно за м.04.2017г./ Установено е въз основа на заключението на съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като пълно и обективно, че през 2017г. ищецът не е полагал извънреден труд, а е полагал труд през празнични дни – на 03.03.2017г. и на 17.04.2017г. Начисленото възнаграждение в размер на 10, 45 лева за положения труд на 03.03.2017г. е бил заплатен от работодателя, а този, положен на 17.04.2017г., в размер на 12, 78 лева, не е бил заплатен. Претенцията на ищеца е основателна до посочения размер от 12, 78 лева, представляваща увеличено възнаграждение за положен труд през дни на официални празници – на 17.04.2017г.

Като е достигнал до същите изводи съдът е постановил правилно решение в посочената част, което следва да бъде потвърдено.

По иска за заплащане на сумата от 1 037, 81 лева:

Настоящият съдебен състав счита, че първоинстанционното решение е постановено в нарушение на материалния закон в частта относно претенцията за заплащане на сумата от 1 037, 81 лева. При изложените в исковата молба фактически твърдения, предявеният по делото осъдителен иск следва да се квалифицира като такъв по чл. 128, т. 2 от КТ за заплащане на трудово възнаграждение. Претендира се ангажиране на договорната отговорност на ответника в качеството му на работодател на ищеца за заплащане на уговореното трудово възнаграждение. Ищецът твърди, че между страните по делото е възникнало валидно трудово правоотношение, по силата на което той е поел задължение да престои работна сила – да изпълнява длъжността “охранител”, а ответникът да му заплаща месечно трудово възнаграждение в

определен в трудовия договор размер. Релевират се твърдения, че за исковия период работодателят не е изплатил в цялост дължимото трудово възнаграждение, тъй като ежесечно правел удържки и така вместо уговорения в трудовия договор брутен размер на възнаграждението, ищецът получавал сума в по-нисък размер. Посочено е, че тези удържки от трудовото му възнаграждение били неправомерно извършени от работодателя, поради което е направено искане за осъждане на ответното дружество да заплати процесната сума, представляваща разлика между уговорения между страните размер на трудовото възнаграждение и реално получената от ищеца сума. При така изложените ясни и непротиворечиви фактически твърдения се налага извод, че източникът на заявеното за защита материално право е облигационно правоотношение, възникнало въз основа на сключен трудов договор. Вземането не е претендирано като обезщетение за понесени вреди в резултат на противоправно деяние, не е претендирано като сурогат, заместител на благо. Ищецът е твърдял, че претендираната сума представлява незаплатена част от дължимото му по договора трудово възнаграждение, т.е. предявен е иск за реално изпълнение на договорно задължение.

Предметът на делото е спорното материално субективно право - претендирано или отричано от ищеца, индивидуализирано чрез основанието и петитума на иска. Правната квалификация на спорното право се определя от съда, съобразно въведените от ищеца твърдения. Когато в нарушение на принципа на диспозитивното начало съдът се е произнесъл по предмет, за който не е бил сезиран или когато е определил предмета на делото въз основа на обстоятелства, на които страната не се е позовала, тогава решението е процесуално недопустимо, тъй като е разгледан иск на непредявено основание. Когато обаче първоинстанционният съд само е определил неправилна квалификация на спорното право, но не я е извел от обстоятелства, на които страната не се е позовала, въззивният съд следва да даде вярната правна квалификация, доколкото същият не е обвързан от дадената от първоинстанционния съд квалификация на иска и съответно следва да се произнесе по съществуващото на спора. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - решение № 124/24.03.2011 г. гр. д. № 882/2010 г. на ВКС, ГК, IV ГО; решение № 389/23.05.2010 г. по гр. д. № 738/2009 г. на ВКС, ГК, IV ГО; решение № 249/23.07.2010 г. по гр. д. № 92/2009 г. на ВКС, ГК, IV ГО и др.

В конкретния случай първоинстанционният съд е разгледал всички факти, на които ищецът се е позовал в исковата молба, но е определил неправилна квалификация на спорното право, което задължава въззивния съд да даде вярната квалификация и да се произнесе по същество на спора. Следва да се има предвид, че в първоначално изготвения доклад по делото предявеният иск е квалифициран по чл. 128, т. 2 от КТ за заплащане на трудово възнаграждение. След представяне на заключението на съдебно-счетоводната експертиза, в която е посочен вида, характера и размера на правените удръжки от трудовото възнаграждение, както и е мотивиран извод, че в нарушение на чл. 42, ал. 2 от ЗДФФЛ от трудовото възнаграждение на ищеца са били правени удръжки за данък общ доход /ДОД/, първоинстанционният съд е изменил доклада и е приел, че е сезиран с иск по чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди, претърпени в резултат от виновно противоправно действие на служители на ответника, изразяващо се в “неправомерни удръжки” от трудовото възнаграждение. Недопустимо е съдът да определя правната квалификация на предявеното спорно субективно право въз основа на събраните по делото доказателства и с оглед установените посредством тях факти. Предметът на иска се индивидуализира чрез насрещни страни, правопораждащи юридически факти и искане (петитум). Съдът е длъжен да даде защита - санкция в рамките на този предмет, очертан в исковата молба, съответно уточнен след отстраняване на нередовност на исковата молба, или изменен след надлежно заявени искания. Ако съдът, като изхожда от фактите и обстоятелствата, посочени в основанието на исковата молба, прилага правните норми, това съставлява квалификация на материалното субективно право, предявено с иска. Грешната квалификация в този случай е порок, който евентуално би се отразил върху правилността на съдебното решение, но не води до недопустимост на същото поради разглеждане на непредявен иск от съда. Когато въззивният съд при непроменени фактически твърдения и петитум на исковата молба възприема различна правна квалификация, следва да разреши спора в съответствие с действителното правно основание.

В конкретния случай първоинстанционният съд е разгледал всички факти, на които ищецът се е позовал в исковата молба, но е определил неправилна квалификация на спорното право, което задължава въззивния съд да даде вярната квалификация и да се произнесе по същество на спора.

Според разпоредбата на чл. 128, т. 2 КТ, работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. При предявен иск по чл. 128, т. 2 КТ в тежест на работника или служителя, е да докаже, че претендираното от него неизплатено възнаграждение /основно или допълнително/ действително е било уговорено с работодателя, че то е било част от съдържанието на трудовото правоотношение, както и че е престира реално уговорената работа, доколкото от тези положителни факти именно работникът черпи изгодни правни последици, а в тежест на работодателя е да докаже, че дължимото възнаграждение е било изплатено.

По делото не е спорно обстоятелството, че за периода 16.11.2016г. – 13.06.2019г. страните са били обвързани от валидно възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „портиер“ при ответното дружество, както и че със Заповед № 00001850/13.06.2019г. на управителя на ответното дружество, трудовото правоотношение между страните в производството е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, считано от 13.06.2019 г.

Въз основа на приетото и неоспорено от страните заключение на съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като пълно и обосновано, се установява, че за периода 16.11.2016г. – 13.06.2019г., общият размер на brutното трудово възнаграждение, начислено на ищеца е в размер на 12 208, 59 лева, като от същото са извършвани удържки за социално осигуряване, здравно осигуряване и данък общ доход. Установено е още, че общият размер на извършените удържки от трудовото възнаграждение на ищеца е в размер на 2 718, 42 лева /която сума включва удържките за социално, здравно осигуряване и данък общ доход/, както и че за процесния период от трудовото възнаграждение на ищеца, е удържан данък общ доход в размер на 1 037, 81 лева. Нетният размер на трудовото възнаграждение /разлика между brutното трудово възнаграждение и направените удържки/ възлиза на сумата от 9 490, 17 лева, която сума е заплатена на ищеца.

Съгласно чл. 272, ал. 1, т. 3 от КТ без съгласието на работника или служителя не могат да се правят удържки от трудовото му възнаграждение освен за данъци, които по специални закони могат да се удържат от трудовото възнаграждение. Според чл 15, ал. 1 от ДОПК, когато в закон е предвидено,

че определено лице е задължено да удържа и внася данъци или задължителни осигурителни вноски, за това лице се прилагат правилата, определящи правата и задълженията на субект в производствата по този кодекс, а ал. 2 от същата разпоредба сочи, че данъци или задължителни осигурителни вноски, удържани и внесени от лицето по ал. 1, се смятат за платени от името и за сметка на лицето, от чието възнаграждение или плащане са били удържани, дори и когато не е имало задължение за удържане. При прилагане на правилата на посочените норми се налага извод, че авансово удържаният от работодателя данък общ доход в размер на 1 037, 81 лева, която сума е внесена в бюджета /обстоятелство, което не е спорно/, се счита за платена от името и за сметка на ищеца. Този вид данък подлежи на авансово удържане при плащане на трудовото възнаграждение и съответно – на внасяне в държавния бюджет по сметка на териториалната дирекция на Националната агенция за приходите от работодателя по реда на чл. 42 от ЗДДФЛ. Законно дължимите данъци и осигурителни вноски се удържат от трудовото възнаграждение и от вземанията за обезщетения, начислени към него при изплащането на сумите за тях. Задължено лице по тях е работникът или служителът, а самото касово изпълнение се извършва чрез работодателя. Работодателят има задължение, предвидено в чл. 42, ал. 4 ЗДДФЛ и задължение, предвидено в чл. 6 КСО, да удържа дължимите от работника или служителя данъци и осигурителни вноски. Тези удръжки работодателят е задължен да направи и без съгласието на работника или служителя, поради което следва да се приеме, че задължението му към последния е в размер на остатъка от чистата сума /нетен размер/ за получаване.

Според нормата на чл. 24, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ облагаемият доход от трудови правоотношения е трудовото възнаграждение и всички други плащания в пари и/или натура от работодателя или за сметка на работодателя, с изключение на доходите, посочени в ал. 2. Трудовото възнаграждение подлежи на авансово и годишно облагане по реда и при условията на ЗДДФЛ, установени за облагането на доходите от трудови правоотношения. Правилата за авансово удържане на данъка за доходи от трудови правоотношения са регламентирани в чл. 42 от ЗДДФЛ. Съгласно ал. 1 на тази норма авансовият данък за доходи от трудови правоотношения се определя от работодателя месечно на базата на месечна данъчна основа. По силата на чл. 42, ал. 2 от

ЗДДФЛ, месечната данъчна основа се определя, като облагаемият доход по чл. 24 от ЗДДФЛ, начислен за съответния месец, се намалява с удържаните от работодателя задължителни осигурителни вноски, които са за сметка на физическото лице, по реда на Кодекса за социално осигуряване и Закона за здравното осигуряване или за задължително осигуряване в чужбина. Месечната данъчна основа се намалява с данъчното облекчение за намалена работоспособност по чл. 18, ал. 2 от ЗДДФЛ и/или данъчното облекчение по чл. 19, ал. 2, когато сумите са удържани от работодателя при изплащане на дохода от трудово правоотношение /чл. 42, ал. 3 от ЗДДФЛ/. На основание чл. 42, ал. 4 от същия закон размерът на дължимия данък се определя, като месечната данъчна основа по ал. 3 се умножи по данъчна ставка 10 на сто. Данъкът по ал. 4 се удържа от работодателя при окончателното изплащане на облагаемия доход, начислен за съответния месец /чл. 42, ал. 5 от ЗДДФЛ/.

В случая по делото се установи, че нетният размер на трудовото възнаграждение за исковия период е заплатен в полза на ищеца, с което работодателят е изпълнил задължението си по чл. 128, т. 2 от КТ, а удържаният данък общ доход в размер на 1 037, 81 лева понастоящем е разчетен с бюджета на основание чл. 65, ал. 11 от ДОПК, т.е. намира се в патримониума на трето за спора лице. По тези съображения настоящият съдебен състав счита, че предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли.

В случай, че ищецът поддържа твърдение за недължимост на данък общ доход, поради наличие на основание за ползване на данъчно облекчение за лица с намалена работоспособност по чл. 18, ал. 2 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/, може да упражни правото си по чл. 128, ал. 1 от ДОПК. Според посочената разпоредба недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Източник на твърдяното вземане за връщане на недължимо внесени /удържани от работодателя и

платени в полза на държавния бюджет/ суми за данъци не е гражданско правоотношение, поради което възстановяването не може да се осъществи чрез предявяване на иск. В ДОПК е посочен процесуален ред за събиране на недължимо платени или събрани публични държавни вземания. Легитимиран да инициира производство по чл. 128 и следв. от ДОПК има само лицето, от чието възнаграждение данъкът е бил удържан.

С оглед изложеното обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която е уважен предявеният иск за заплащане на сумата от 1 037, 81 лева и вместо него да се постанови друго, с което претенцията да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззивника следва да се присъдят сторените по делото разноси съразмерно на уважената част от въззивната жалба, които възлизат на сумата от общо 419, 83 лева /за държавна такса и за адвокатско възнаграждение/.

Въззиваемата страна не е претендирала разноси във въззивното производство.

С оглед изхода на спора в полза на ответното дружество следва да се присъдят допълнително разноси за първоинстанционното производство в размер на сумата от още 158, 10 лева.

Предвид изхода на делото решението следва да се отмени и в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца съдебни разноси в първоинстанционното производство за сумата над 1, 50 лева, както и в частта, в която ответното дружество е осъдено да заплати на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК в полза на бюджета на съдебната власт такси и разноси за сумата над 1, 60 лева.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 3 от ГПК и с оглед цената на всеки един от обективно кумулативно съединените искове настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20103184 от 23.04.2021г., постановено по гр.д. № 68087/2019г. по описа на СРС, ГО, 160 състав **в частта**, в която е уважен предявеният от Н. Б. В. срещу “В.” ООД иск с правно основание чл. 49, вр. чл.

45, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 1 037, 81 лева – обезщетение за имуществени вреди; **в частта**, в която ответникът е осъден да заплати на Н. Б. В. съдебни разноси в производството за сумата над 1, 50 лева, както и **в частта**, в която ответникът е осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт такси и разноси за сумата над 1, 60 лева и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявления от Н. Б. В., ЕГН *****, гр. София, жк “Илинден”, ул. **** срещу “В.” ООД, с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, жк Лагера, ул. “****”, офис 2 иск с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ за осъждане на ответника да заплати сумата от 1 037, 81 /хиляда тридесет и седем лева и 81 ст./ лева – трудово възнаграждение за периода от 16.11.2016г. до 13.06.2019г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20103184 от 23.04.2021г., постановено по гр.д. № 68087/2019г. по описа на СРС, ГО, 160 състав, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Н. Б. В., ЕГН *****, гр. София, жк “Илинден”, ул. **** да заплати на “В.” ООД, с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, жк Лагера, ул. “****”, офис 2, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК допълнително сумата от още 158, 10 /сто петдесет и осем лева и 10 ст./ лева – съдебни разноси в първоинстанционното производство, както и да заплати на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 419, 83 /четиристотин и деветнадесет лева и 83 ст./ лева – съдебни разноси във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____